

wälja walitub saada, siis piaks arwatama, et maa peal rõõmsamat põlwe oodata ei wõi, kui Württemberg'is soldatiks saada.

Just wäga südamest ei tule see rõõm aga mitte. Kui ka Württembergilased, nagu kõit Saksilased, ennast sõda-wainul kui wahwad soldatid wäljanäitanud on, siiski kardawad nemad ometigi soldatiks saada.

Kelle peale liist soldatiks saada langenud on, sellest üteldakse: „tema on kantanud“, ja kodu on kurtmine sagedast niisama suur, kui poiste hõiskamine uulitsal oli. Wali lord kasarmis, kitsad, piigistawad riided, jäupärast antud toit, — kõit see on talupoistele maalt wäga raske, ja selle kõrwas — kui ka wahwus, mis, kus seda tarwis läheb, omaist elust ei hooli, üks kena aht on — ei wõi siiski noore werele pahaks panna, kui see just mitte rõõmuga selle peale ei mõtle, maha lastud saada.

Aga hõiskatud ja lauletud saab ometigi, sagedast seda waljuma healega, mida kartlikum poist süda on, ja neile lubatakse hea meelega sel pääwal seda natukest lusti ja rõõmu, kui see aga mitte nii palju üle mõedu ei lähe, et lõhutud pead ja akna-ruudud rõõmsa liisu-pääwa ots on. Ja weiked poisid teewad kõiki seda järel, mida nemad suuri tegema näewad, käiwad lillekimpudega oma

mütsikeste külges; suuremad koolipoisid käiwad rongis läbi uulitsate ja laulawad soldati-laulust.

Nenda oli see ka ühel liisu-pääwal, kus lauljate liisuwõtjate hulgas wana T. linna turule woolastwad, sest pagari-majas turu ääres, oli kõige oodawamat ja paremat tobar-wiina saada, ja weikes poodis selle kõrwas oliwad kõige ilusamad tehtud lillekimbud, punased ja walged roosid ja kollased nellid, — looduse-teadusest ei peetud suuremat lugu ja ei küsitud, kas karmad ka õiged oleksiwad, — oliwad seal ometigi ka kullakarwa ja hõbekarwa lilled, mis ihegis aidas ei kaswa, ja pitsad, lehmawad, kirjud lindid nende külges, mida pitkemad, seda kenamad.

Weikes poes turu ääres seisiwad siis ka juba warahomikust saadil moja noor tütar ja wana tädi agaras töös, hulga sisetungijate liisuwõtjate soowimisi täitmas. Aga see ei olnud koguni mitte wõimalik; poisid tungiswad weikesesse poodi, et seal koguni paila ei leidnud ja igatiis tahtis saamises esiwene olla: „Minule see lillekimp, neiu!“ — „Ei, esiteks minule!“ — „Minule üks seesugune kuldse lindiga!“ — „Minule pistke seda lohe ka mütsi külge!“ — Nenda hüüti jürges ja jürges, ja need kaks ei teadnud, kuhu nemad ennast ruttu küll käänama ja pöörama pildiwad.

Kuna nüüd need, kes juba lillekimpusi saanud,